

Presidentinvaalit on käyty ja voittaja oli Sauli Niinistö, mutta ei Pekka Haavistokaan mikään häviäjä ole. Hyvä oli tulos molemmilla.

Kyseessä oli henkilövaali, jossa minä äänestin kokoomuksen asettamaa ehdokasta Saulia. Pidän tiukasti kiinni siitä, että en äänestänyt Kataisen kokomustaa.

En halua arvostella Pekka Haavistoa, kun kerron ne perusteet, joilla tein äänestyspäätökseni. Tunnen molemmat ehdokkaat pitkältä ajalta ja muistan myös asioita, joita aina ei vaalitaistelun aikaan haluta muistella.

Ehdokkaita oli kaksi. Molemmat ovat transatlanttisteja ja USA:n syleilemiä poliitikkoja.

Ay-liikkeen näkökulmasta he ovat yhtä työnantajahenkisiä. Molemmat vastustivat laittomia lakkoja; eihän maassa voi olla presidentti, joka hyväksyy laittomuuksia.

Sitten minulle tärkeät asiat.

Sauli on EU-kriittisempi, liittovaltiokielteisempi, Nato-vastaisempi ja Venäjä-realistisempi kuin Pekka. Kun Sauli sanoo, että hän ei ole federalisti, se on otettava vakavasti hänen mielipiteenään. Kun hän sanoo, että ei Natoon (eikä koskaan ilman kansanäänestystä), se on otettava todesta. Kun hän ei näe Venäjän uhkaa, hän ei näe Venäjän uhkaa ja on valmis edelleen kehittämään rauhanomaista rinnakkaineloa ottamatta riskejä. Olen Saulin kanssa käymieni keskustelujen perusteella samalla linjalla EMU-velkojen maksattamseista kullakin maalla itsellään ja siis niiden yhteisvastuullistamista vastaan. Se, että hän on puolueessaan eri linjalla kuin uusliberalismin airueet Katainen tai Stubb, luettakoon Saulille ansioksi. Meillä on itsenäinen ja puolueestaan ja muista puolueista riippumaton presidentti, hänen omien

sanojensa mukaan aina itsepäisyyteen saakka. Niin sen pitää ollakin, sillä muussa tapauksessa hän olisi vaalirahoittajiensa bulvaani.

Mitä yleisemmin vihreään puolueeseen tulee, Pekka on ollut kantajoukossa viemässä Suomen vihreitä oikeistoon. Monissa muissa maissa vihreät samastuvat vasemmistoon. Minä koen vihreiden pettäneen meidät vasemmistotoverit tukemalla markkinaperusteisia vihreitä arvoja (esimerkiksi sähkön hinnassa ja päästökaupassa). Minulle vihreät ovat markkinavetoista eliittiä, joka on hylännyt köyhän asian. Sauli on rehellisemmin ja mutkattomammin oikeistolainen.

Sitten vielä yksi asia. Pekan kannattajajoukossa oli paljon sellaista hypeä, että se toi mieleen taistolaisuuden huonoimman puolen: oman asian eli tässä tapauksessa oman ehdokkaan kritiikittömän puolustamisen. Minä olen huono olemaan sellaisessa seurassa joukon jatkona. Pekka ei kuitenkaan voinut estää ylilyöntejä. Kaiken kaikkiaan hänellä oli yli miljoonan äänen miehenä merkittävän suuri kansalaisten vilpitön tuki omalle asialleen.

Arvelen, että monet tulevat kuuden vuoden aikana yllättymään Saulin pyrkimyksestä toimia

koko kansan presidenttinä ja siihen liittyvästä aloitteellisuudesta.